

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1250/2019
12.12.2019. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића, др Илије Зиндовића, Бранислава Босиљковића и Споменке Зарић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милунка Арсић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Полицијска управа ..., коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Ужицу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3522/18 од 06.02.2019. године, у седници одржаној 12.12.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3522/18 од 06.02.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3522/18 од 06.02.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П1 385/17 од 06.09.2018. године, ставом првим изреке обавезана је тужена да тужиоцу на име додатка на зараду по основу прековременог рада за период од 01.10.2013. године до 31.12.2016. године, исплати 64.346,54 динара, у месечним износима и са законском затезном каматом ближе одређеним овим ставом изреке. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка од 59.030,00 динара, а преко досуђеног износа одбијен је захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да му накнади трошкове поступка за још 15.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3522/18 од 06.02.2019. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужене и првостепена пресуда потврђена у ставу првом изреке, као и у делу става другог изреке којим је обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка од 59.030,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до коначне исплате. Ставом другим изреке одбачена је као недозвољена жалба тужене изјављена на део става другог изреке првостепене пресуде, којим је преко

досуђеног износа накнаде парничних трошкова одбијен захтев тужиоца за износ од још 15.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права и предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП), ради уједначавања судске праксе.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11,...87/18), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном правноснажном пресудом, је исплата накнаде зараде тужиоцу по основу прековременог рада. О овом праву тужиоца, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате мање исплаћене зараде по основу прековременог рада поднета је 06.07.2017. године, а поднеском од 18.05.2018. године тужба је преиначена повећањем захтева којим је тужилац тражио исплату 64.346,54 динара. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде од 64.346,54 динара је противвредност 544,43 евра према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе (1 еврo = 118,1900 динара).

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора

побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужиоца недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић